

Dejan Tešić

ptica

čitav labirint je izgrađen od granica odustajanja,
u njemu su se izgubile riječi, lica i bezbrojni dani
duboko u posrnulost ogledala od uglačanog čelika
koja rešetke su blistavog kaveza
unutar kojeg jedno jaje sanja postanak svijeta.

maks demijan brod čita
iz vatre koju hrani
kazivanjem kazua ishigura,
kontinenti zapečaćenih rukopisa nestaju u plamenu, koji
raste, osvjetljava, osunčava, oživljava,
otkrovenja cijena – krv pjesnikova to je, oduvijek.

sabato, oslijepio sam u ovom mauzoleju tišine
kako bih mogao čuti i pratiti abaddonove korake
koji silaze kroz okno zemlje duboko do primordijalnog
blata
u čijoj ću dubini konačno razbuditi vlastiti reptilski
mozak

da uspijem razumjeti značenje riječi koja otvaraju
ovalna vrata unutarnjeg kaveza
i osvijestiti saznanje kako tačno odsvirati tonove
alatom za precizno razbijanje jajeta

i u tom vječno blistavom trenutku kad odzvoni
posljednji odjek
otključati beskrajno stvaranje novog kosmosa
koji iza sebe kao mrtvu ljusku ostavit će
ovu krvavu arenu što spomenik je pada jednog
demijurga.

spirited away

muk.
jer pamtim.
jer u bescijenju su riječi.

vjetar. i daljine. trepet žutog lišća.
opet je, i sve lisice odletjele su.
u nepovrat. u zamke.

kako je strašno –
znala si da kažeš,
držeći me dovoljno čvrsto
da pomislim kako sam stvaran.

kako je hladno –
stresam se,
u ovom svijetu gdje
ti ne postojiš više.

(kako samo čeznem da) kažem ti

kako lijepe ste, riječi, miljenice moje
kako prazne ste, sada, pčelice neradnice
bez sunčanosti, bezmedne,
u predugoj ovoj bonaci gdje ukotvljen sam

sve vječno kružno kreće se, poljane i mora mreška ruka
ista,
samo ja (po)stojim sam u ovoj auri praznine
samo oči moje pomno prate (p)okretanje svijeta
sa šarenicama boje na asfalt prolivene nafte u mokr
zimski dan

čeznem da rastrgnem nepokret tišine,
utješiti trebam, zagrliti one
koji suludo i hrabro tragovima ptica raspjevanih polaze
čeznem da shvate koliko ih volim

stoga u svjetlost vašu ogrnite me, nebrojive drage,
da uzdignem se iznad ovoga što jesam
– slika one rimbaudove pjesme –
da zasijam svim mojim brodolomcima

i da blistam kao slovo
prvoga početka kad izrekla se ljubav.

stotinu godina dijeli me od jazza

u atmosferi žada
kristalnim si nimbom ovjenčana
dok karijatida si isklesana
na partenonu moje čežnje,
vilinski točiš otrov skupe nesvjestice

blistaš,
sistemi zvjezdani staklovito odzvanjaju,
u kolijevci
od drveta i čelika
otiskuješ me u beskraj

i bacam smrskani kompas
na zelenu čoku,
kotačići, federi i iskre
nova sazviježđa oblikuju,
magline udišem

dok izgrađujem te
poput zdanja chryslerovog
u svjetlosti, u vječnosti, u sebi,
da ostvarena iglom putokaze odsviraš
mi na koži,
da u svakom gutljaju znam
vratiti se tebi.

u maslinovom ulju pčela utopljena

pa sve i da vidim anđela
u mramoru zarobljenog,
u slobodu isklesati poput drevnih majstora ja ne
umijem,
moje ruke prljave su od tinte,
svoje tragove nezgrapne ostavljaju
samo po mogućnostima nevinih hartija,

i liče sasvim na udove gušterske,
koji grabe svo rječito blago poststrukturalističkih
košnica
nakon čega spuštam se zmijski
u močvaru mrtve, sebične tišine
kuda lebde tek pupoljci zlatnih trešanja

pod lavandom neba

fafnir sam tog biotopa u dremežu
nepokretan, odsutan, nevidljiv
zatvorenih čeljusti proždirem bezbrojne dane
iščekujući tebe, čitateljko
da penetriraš suncem svoje milosti
u nijemi, ustajali diskurs

da rasporiš me do suza i glasa i smisla i pjesme
i raskrilatim se, razmramoren,
ruku usijanih od ljubavi tvog tijela,
propet nad morem iz kojeg izranjaš
i isklešem ekstazu u viziji lica božanskog
u blaženim trenucima rasprsnuća

kad izbiserim se u tvojoj školjci.